

at Ministeriet netop er kommet til den Affattelse, som de have faaet.

For det første en lille sproglig Bemærkning. Hvorfor skulle de Præster, som sendes op til Grønland, vedblivende hedde Missionærer? Grønlænderne have jo dog været Kristne i mere end hundrede Aar, og man plejer egentlig talt ikke at anvende Missionærer andre Steder end der, hvor der er Omvendelse behov. (*Berntsen*: Jo, Indremissionærer). Ja, men der er ogsaa Omvendelse behov — maaske. Men det har nu i alt Fald mindre Betydning. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg synes, at det er en meget betydelig Bekostning, som skal anvendes paa Opdragelsen af de meget faa Mennesker, der efter Planen skulle gennemgaa Seminariet. Jeg indser ikke, hvorfor man ikke kunde udvide Undervisningen eller Opdragelsen ved Seminariet til et større Antal unge Mennesker. De behøve jo derfor ikke alle at blive Kateketer. Det behøver jo ikke alene at være en Opdragelse af gejstlige Embedsmænd, som finder Sted der, men enhver Grønlænder, som havde Lyst og Evne dertil, burde kunne komme ind paa Seminariet og faa en Opdragelse der, for at unge Grønlændere, efterhaanden som Selvstyret udvikles, kunne faa tilstrækkelige Kundskaber til at anvendes paa anden Maade. Det er jo dog det, som vi nu skulle indlede: en friere og bedre Opdragelse af Befolkningen, dels ved den Kundskabsmasse, som kan bibringes dem, dels ved Selvstyret, som efterhaanden skal indføres. Selvstyret var jo allerede paa-begyndt for 40—50 Aar siden, men som vi vide, blev under det provisoristiske Regimente alt, hvad der var gjort, hensynsløst og bureaukratisk slaaet ned, og Reaktionen kom ogsaa til Højbords oppe i Grønland. Det er nu forbi, men samtidig med, at vi altsaa indføre ny Skikke, ny Opdragelsesmetoder, forekommer det mig, at vi skulle udstrække det noget videre end netop til ved Seminariet kun at opdrage gejstlige Embedsmænd. Jeg er enig i de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) om, at der i Opdragelsesplanen vistnok i højere Grad burde lægges Vægt paa, at der bibringes Kundskab i det nationale Erhverv og i de Færdigheder, som høre til for i det hele taget at kunne vedligeholde det nationale Erhverv, som er baseret paa Fangsten paa Havet. Særlig anser jeg det for en absolut nødvendig Betingelse, at Færdigheden i Kajakroning kan oprettholdes, og de Folk, der skulle drage ud

som Lærere blandt Grønlænderne, bør frem for alt være fuldstændig dygtige i denne Retning. Det var af stor Betydning for den danske Landbostand, at Præsterne i sin Tid vare Deltagere i det nationale Erhverv, i Landbruget. Mange Præster gik foran her og gjorde stor Nytte i den Tid, der gik, inden man kom saa vidt, at Befolkningen selv tog denne Sag, Landbrugets Fremme, op til energisk Gennemførelse. Præsterne have i saa Henseende paa mange Maader været Foregangsmænd, og i Grønland bør de Folk, der skulle opdrages til at være Kateketer og Præster, sandelig fra Ungdommen af være vant til det Erhverv, hvorpaa Befolkningens hele Tilværelse skal bygges op. De bør kunne behandle en Kajak, de bør kunne behandle de Vaaben, som ere nødvendige til Livets Ophold deroppe, lige saa godt som enhver anden, saa at de kunne foregaa Befolkningen med et godt Eksempel. Saaledes har det i Fortiden været i Grønland, og det forekommer mig, at man skal lægge Vægt paa, at det ogsaa bliver saadan i Fremtiden.

Naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) fremdrog en Ytring af mig forrige Gang, vi havde Grønland til Behandling her i Tinget, under Finanslovsbehandlingen, og sagde, at jeg havde udtalt, at der var for mange Grønlændere, vil jeg sige, at det beror paa en Fejl fra min Side, at jeg ikke har været opmærksom paa, at der i Referatet er faldet nogle Linier ud, idet der naturligvis skulde staa, at der var for mange Grønlændere, *som ikke vare Fangere*, som ikke forstode sig paa denne Kunst, og at Ungdommen af denne Grund ogsaa manglede den tilbørlige Tilrettevisning og Opdragelse.

Med Hensyn til de Udgifter, som ere beregnede til Lønninger og sligt og til Underhold af Eleverne, er der, synes mig, Anledning til at fremdrage, at det dog ikke gaar an, at vi, idet vi samle Ungdommen, maaske den bedste Ungdom, ved Seminariet, vænne den af med den nationale Levemaade. De unge Mennesker bør saa vidt muligt ogsaa ved Seminariet leve, som deres Landsmænd leve, og som de selv senere, naar de blive sendte ud, blive nødt til at leve. Det er sagt, at 80 eller 100 Kr. er meget lidt, og det er det ganske vist efter vore Forhold, men det staar mig ikke klart, om man ikke for en stor Del netop er nødt til at basere disse unge Menneskers Underhold ved Seminariet paa den nationale Levemaade, og i saa Fald kan 80 Kr. vistnok meget godt